

„Обчерь ми вчера са прости,

И четрима на ramo

Занеохъ го на дзкы,

Подз абзакъ-тж тамо.

Пѣше похъ-тх съ сыпавх гласх

И пѣшаше кѣдио ;

И скрцоше отъ члѣз на члѣз

Прегнило-то носило.

Испратухъ го безъ хатѣз, безъ ксждх ;

Отнде той далече :

Отъ този неговз рѣтень рѣтъ

Не ше са върне вече.

Азъ помнѣхъ катъ рѣдахмы ный

Тамъ дѣтъ са чѣчорз лѣе,

И дѣлахмы: отъ двамъ ни

Кой повечъ ше живѣе.

И дѣлашецъ, отъ двамъ ни

Кой повечъ ше живѣе,

Вѣхрѣшка са надъ нази (свѣтъ)

И двамъ ни завѣа.

Тогази драгый мой Обчерь

Изъ тежко си въздзхнѣхъ.

Попытахъ го съ коква съ цѣль,